

בש"פ 2243/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2243/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 1.3.2018 במ"ת 34759-06-17

תאריך הישיבה: כ"ה בניסן התשע"ח (10.4.2018)

בשם העורר: עו"ד נאיל זחאלקה

בשם המשיבה: עו"ד קרן רוט

החלטה

1. מונח בפניי ערר על בקשה לעיון חוזר במעצרה של העוררת עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדה (מ"ת 34759-06-17, כב' השופט ע' שחם). כתב האישום הוגש נגד שניים: העוררת וידידה הקרוב, עימו היא התגוררה (להלן: "השותף"). לאחר מכן מיוחסות עבירות רצח, השמדת ראיה ושיבוש הליכי משפט; ולעוררת מיוחסות עבירות של סיוע לאחר מעשה, השמדת ראיה ושיבוש הליכי משפט.

על פי כתב האישום, אשר הוכח לכאורה, בעקבות סכסוך שכנים מר שותפה של העוררת גמל בליבו החלטה להמית את המנוח באמצעות גרזן השייך לו. לאחר שהמנוח מצא את מותו, השותף גרר את גופתו לביתם של העוררת ושלו, שם מצאה אותם העוררת. לצורך העלמת הראיות, העלמת הגופה וקבירתה - העוררת רכשה חומרים וציוד, וביניהם שקיות האשפה בהן נעטפה גופת המנוח עובר לקבירתה; וניקתה וסיידה, ביחד עם שותפה, את רצפת המבואה ואת הקירות עליהם ניתז דם המנוח. לאחר ששותפה ביתר את גופת המנוח, השניים קברו אותה בגינה הקהילתית בחלקה השייכת לעוררת.

בית המשפט המחוזי התייחס בהחלטתו למסוכנות העולה מהמעשים שהוכחו לכאורה, ולהמלצת שירות המבחן שלא לשחרר את העוררת לחלופה שהוצעה - מעצר בית בפיקוח הוריה. הסנגור טען כי נוכח השלב המקדמי בו נמצא התיק וחלופת הזמן, ומשום שזו החלופה היחידה - טעה בית משפט קמא בהחלטתו. עוד הוא הדגיש כי אין בהמלצת שירות המבחן לחייב את בית המשפט, וכן את נסיבות ביצוע העבירות, את רמת הסיכון הנמוכה הנשקפת מן העוררת, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, ואת השיפור במערכת היחסים בינה לבין הוריה. הסנגור הפנה לחוות הדעת הפסיכיאטרית של העוררת, לפיה היא אינה נדרשת לאשפוז פסיכיאטרי. לגישתו, יש בכך ללמד על היעדר מסוכנות ביחס למצבה הנפשי. בנוסף צוין כי חשש לפגיעה עצמית איננו מהווה עילה למעצר. לבסוף, טען הסנגור כי נוכח הטענות המקדמיות וטענות ההגנה של העוררת, וכן הזמן אותו היא צפויה לרצות, שאיננו ארוך - יש חשש שזמן מעצרה יעלה על גזר דינה.

2. המקרה כפי שתואר הוא חמור ומטריד. אף אם נאמר שהעוררת נגררה אחרי שותפה, מעשיה מלמדים על תוצאה ועל התנהלות שיכולה לפגוע בציבור ובשלטון החוק. לפי אחת הטענות המקדמיות של העוררת בהליך העיקרי היא בת זוגו של שותפה, הנאשם השני בתיק, ולכן לאור סעיף 260(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אין להאשימה בסיוע. בעניין זה השיבה באת כוח המדינה כי לעמדתה אין מדובר בבני זוג, וכי בכל מקרה הפטור אינו רלוונטי לשת העבירות הנוספות בהן היא מואשמת - השמדת ראיה ושיבוש הליכי משפט - אלא רק לעבירה של סיוע לאחר מעשה. יש להדגיש כי בנסיבות העניין אין זה מתפקידה של ערכאה זו לדון בשלב הנוכחי בטענות המקדמיות או בטענות ההגנה של העוררת - אלו יתבררו בהליך העיקרי, ואין באמור להביע עמדה לגופן. זאת פרט לכך שהאשמה הוכחה לכאורה, כאמור.

כמובן שאין אנו עוסקים בהכרעות שיינתנו על ידי הערכאה המבררת. המיקוד הוא בחלופה. מתסקיר שירות המבחן ומהחלטות בית משפט קמא עולה כי החלופה, בפיקוח הורי העוררת, איננה ראויה - הוריה אינם מתאימים לתפקיד זה והתנהלות העוררת ונסיבות ביצוע העבירה מעלות עילת מסוכנות של ממש. הסנגור הפנה לתסקיר האחרון, לפיו היחסים בין העוררת לבין הוריה השתפרו לאחרונה. אולם, נכונות להיפגש ולהתעניין בגורלה של העוררת אינה מסירה את העניינים הנקודתיים שבגינם סבור השירות שהם לא יכולים להתאים.

באשר לטענת הסנגור כי אין לעוררת חלופה אחרת, במקרה גבולי העניין יכול להיות שיקול. עם זאת, בעניינינו שירות המבחן הביע עמדה נחרצת יותר ביחס לחלופה שהוצעה, וכאמור בית המשפט המחוזי קבע כי ישנה מסוכנות של ממש. בנסיבות אלה, ומבלי להתעלם מהקשיים שהוצגו בבקשת הערר, נראה כי מוטב לסנגור ולעוררת שיעשו מאמץ לאתר חלופה אחרת וראויה ככל שניתן. עם זאת, ולעת הזאת, אין להתעלם מהמבחן הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, לפיו יש לתור אחר חלופה שביכולתה להשיג את מטרות המעצר. המסקנה היא כי דין הערר להידחות. אין באמור למנוע מהמבקשת להגיש חלופה חדשה וראויה בגדר בקשה לעיון חוזר לבית המשפט המחוזי.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' באייר התשע"ח (24.4.2018).

ש ו פ ט
